

evenimentul stagiunii, **Hamlet**, montat de către Liviu Ciulei la Teatrul "Bulandra". Ocazie fericită de a-i ura maestrului, în prag de aniversare, "La mulți ani!" și de a-l elogia pentru modestia de mare artist care nu-și permite – cum îi place să spună – să-l "amendeze" în nici un fel pe Shakespeare, ci doar îl studiază în profunzime. Provocat la confesiuni de creație, Victor Rebengiu mărturisește că, pentru configurarea regelui Claudius, i s-a cerut putere de concentrare și capacitate de interiorizare întru adevăr și sinceritate. Atât! Înregistrarea monologului din scena rugăciunii de căință este un inestimabil document, oglindind deopotrivă maniera interpretativă și ideea regizorală. Pretext de aducere în discuție a naturii controversate a montării, dar și a... competenței cronicarilor! Alunecarea pe o pistă polemică este evitată printr-un spot publicitar (sic!), din care se plonjează mirific în decorul "reteatralizat" semnat de Liviu Ciulei și Ion Oroveanu la **Cum vă place**, unde parteneră i-a fost lui Rebengiu-Orlando, Clody Bertola-Rosalinda. Era în urmă cu mai bine de trei decenii,

când abia se profila "lunga ucenicie la Universitatea Ciulei", la care Victor Rebengiu dorește să-și continue studiile, fiindcă întotdeauna satisfacțiile i-au fost maxime. Ca, de exemplu, rolul Fundulea din **Visul unei nopți de vară**, trăit aievea la revenirea lui Ciulei în țară.

O tăietură de montaj – acoladă în timp, dar și salt în sfera politicii – și amfitrioana îi amintește invitatului de apariția sa intempestivă la postul de televiziune (unic, pe atunci) pentru a cere retragerea din viața publică a celor compromiși. Invocarea bunului-simț, a simțului civic s-a dovedit fără efect, iar dezamăgirea este astăzi totală...

Printr-un montaj de atracții se ajunge la Caragiale și a sa **Scrisoare pierdută** "citată" în 1979 tot de către Liviu Ciulei și din care se citează confruntarea dintre Tipătescu-Rebengiu și Cațavencu-Cotescu. La apariția Joițicăi-Mariana Mihuț, stop-cadru dă răgaz să se comenteze frumoasa existență "oarecare" a cunoscutului cuplu și pe scena domestică, unde niciodată n-a fost vorba de vreo luptă de orgolii, ci doar de o armonie

inteligent moderată. De altfel, raționalitatea îi guvernează lui Victor Rebengiu și prietenii, legături nu doar profesionale. Cum ar fi cea cu Radu Penciulescu, marele director al Teatrului Mic. O emoționantă evocare a colaborării lor fiind spectacolul **Doi pe un balansoar**, în care a jucat cu minunata Leopoldina Bălănuță.

Colaborarea recentă cu Silviu Purcărete pentru spectacolul **De Sade**, prezentat la Praga și apoi la Bienala de la Bonn, este punctată printr-un montaj paralel: monologul din **Danaidele**, montare de referință, căreia Marina Constantinescu i-a dăruit o carte-monografie.

La întrebarea de final – "Când ați fost conștient că sunteți o personalitate artistică?" –, Victor Rebengiu, consecvent și de astă dată cu sine însuși, răspunde așa cum își încheie toate interviurile, defel numeroase: niciodată nu a conștientizat acest lucru și de aceea își permite să tindă în continuare spre desăvârșire. O profesiune de credință exemplară. Un început de bun augur pentru *Cabina de montaj*.

Irina Coroiu

Și în învățământul teatral

Gala absolvenților Universității Ecologice

Vom mai auzi

În spectacolele de absolvență de la clasa profesorului Constantin Codrescu, Universitatea Ecologică, s-a întâmplat un lucru neobișnuit de... firesc: îndrumătorii viitorilor actori nu au încercat să epateze prin regie, ci s-au ocupat doar (și nu e lucru puțin) de performanța tinerilor și de adecvarea acestora la roluri. Scriind, nu demult, despre **Unchiul Vanea**, remarcam seriozitatea și echilibrul pe care studenții le-au moștenit de la dascălul lor. Calitățile pomenite se remarcă și în **Gaițele**. Dincolo de profesionalismul întregii echipe, direct proporțional cu talentul fiecăruia (aș menționa-o măcar pe

sensibila Margareta, Magda Frunză-Țancă), producția a făcut cunoscută o actriță de care, pentru a folosi un clișeu, "cu siguranță, vom mai auzi": Roxana Mirică. O Aneta Duduleanu pe linia Dragăi Olteanu-Matei, cu tot cu silueta rubicondă, stilul frust și ușor agresiv. Ce convinge însă, în ceea ce o privește, este controlul mijloacelor, un anumit mod de a rosti vorbele, ca și de a juca pe îndelete, atenția concentrată asupra propriului rol. Este, de la un cap la altul al spectacolului, *protagonistă*, nu doar cu numele, ci mai ales prin prezență, lucru deosebit de greu, și cu atât mai lăudabil, pentru o proaspătă absolventă.

Drept e că, de multe ori, își eclipsează colegii, îi domină cu personalitatea ei. La fel, adesea, pe măsură ce aplauzele se întesesc, Roxana Mirică supralicitează efectele comicului. Să sperăm că toate acestea se datorează lipsei de experiență. Mai mult, să sperăm că forța de care e capabilă va fi exploatată de regizori nu doar în personaje care să i se potrivească mănușă (cum este cel de față), dar și în unele capabile să o stimuleze și să o provoace. Este genul de actriță care, altfel, poate cădea lesne în manierism.

Mirona Hărăbor